

Victime colaterale TIJAN

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

UNU

Bailey

Fâș, fâș.

Ștergătoarele de parbriz aveau mult de lucru în dimineața asta. Ploua nonstop încă din seara precedentă, astfel că ziua era mohorâtă. Întunecată și sumbră, la fel ca starea mea de spirit.

Potrivirea perfectă.

Fâș, fâș.

— Ai emoții, domnișoară?

N-am răspuns, fiindcă nu așa ar fi trebuit să se întâmple. N-ar fi trebuit să mă trezesc în toiul nopții și să găsesc patul gol. Nici să fiu însoțită de una dintre gărzile noastre până la sala de gimnastică a blocului în care locuiam, ca să-mi găsesc prietenul – bărbatul pe care-l iubeam, ceea ce nu mai era chiar un secret pentru toată lumea – lovind sacul de box cu atâta forță, încât în fiecare seară îi sângerau încheieturile degetelor. Nu mi se părea normal să fiu nevoită să stau lângă el și să aștept să lovească sacul, parcă în transă, până când avea să observe că eram acolo. Nu mi se părea normal să mă uit cum îi picură sângele de pe mâini pe podea.

Dar toate acestea se întâmplau.

Asta fiindcă la trei săptămâni după o tentativă de răpire asupra mea și după ce el mă salvase, pur și simplu lucrurile nu erau în regulă.

La drept vorbind, situația era cum nu se poate mai proastă.

Și iată-mă!

Pe bancheta din spate a unui SUV condus de una dintre gărzile mele personale, în drum spre o facultate la care visasem să ajung să studiez, în timp ce prietenul meu, bărbatul pe care ajunseseam să-l iubesc atât de mult, trăia propriul coșmar.

Fitz, bodyguardul, și-a dat seama de starea mea de spirit și n-a repetat întrebarea, dar nici nu și-a luat ochii de la mine. Vedea. Vedea dincolo de aparențe, și am știut că voi primi un telefon de la Kash la două minute după ce Fitz găsisese un moment ca să-i dea șefului său un mesaj, informându-l că nu eram în apele mele.

Pentru că nu eram.

Aceasta era ziua în care toate visurile mele ar fi trebuit să devină realitate.

În schimb, întârzasem o săptămână de la cursuri, iar acum aș fi preferat să mă aflu oriunde altundeva decât în locul unde mă găseam. În plus, nu aveam niciun cuvânt de spus, fiindcă lumea aflase că eram fiica lui Peter Francis, o legendă în lumea tehnologiei, pe care-l idolatrizasem toată copilăria, până când, cu o vară în urmă, descoperisem că era chiar tatăl meu.

Apoi, mai era și prietenul meu, Kash Colello. Bunicul lui era unul dintre cei mai bogați oameni din lume, dar în același timp era prins într-un sistem de legături periculoase cu acea parte întunecată a lumii, dominată de interlopi. Prietenul meu, care moștenise o avere și ieșise din conul lui de umbră, stârnind și mai mare vâlvă decât mine din

pricina familiei și a relațiilor lui, era acum al nouălea cel mai bogat om din lume.

Acum, viața mea ca fiică a lui Peter Francis și ca iubită a lui Kash Colello era total diferită de aceea când nu eram decât Bailey Hayes.

Acum, existau reguli și așteptări, precum și nenumărate persoane care stăteau cu ochii pe mine.

Deci, nu, situația nu era *deloc* în regulă.

Simțeam un gol în stomac, mare cât Canionul Colorado, și nimeni nu-mi putea cere să simt altceva. Era acolo, și se căsca tot mai adânc cu fiecare dimineată în care mă trezeam, fără să existe nici cea mai mică șansă ca acesta să dispară.

Dar asta nu era treaba lui Fitz, nici a noilor mei colegi.

Speram ca aceștia să nu aibă habar cine eram, totuși, fiind o persoană realistă, îmi dădeam seama că probabil erau la curent. Toți cei din lumea noastră îl cunoșteau pe tatăl meu, ceea ce însemna că toți știau cine este fiica lui.

— Azi e o zi importantă. Am emoții.

Mințeam cu nerușinare.

Umbra din ochii lui a dispărut. A dat din cap, iar cutele de pe frunte i s-au netezit. Continua să conducă, făcându-și treaba fără a mai da semne de îngrijorare. În schimb, eu am rămas cu ale mele, fix ca înainte.

Telefonul meu a început să vibreze. Era Matt.

La clubul Naveah. Diseară. Vreau să aflu cum a fost prima zi. Sper că va fi una grozavă, surioară.

Mesajul trimis de fratele meu mai mare mi-a mai ridicat moralul. Mai ales fiindcă eram convinsă că până atunci dormise și că era mahmur după beția de la Naveah, din seara trecută. Clubul acela de noapte era locul lor preferat pentru a vedea, a fi văzuți și a face sex.

I-am răspuns la mesaj.

S-a făcut.

Ne-am continuat drumul, iar telefonul meu a vibrat pentru a doua oară. Era mama.

Sper să ai o zi excelentă, iubito! Ai să-i faci praf pe toți cu mintea ta.

Am oftat.

Chrissy Hayes, adică Mama/Șefa mea. În dimineața aceea se arătase grijulie și afectuoasă cu mine, nu chiar genul „gata să comită o crimă și să ascundă cadavrul” și nici acela care ținea de alter egoul ei, care o făcea să se dea în vânt după petreceri.

Mama avea o viață socială mai bogată decât a mea.

Mulțumesc, Chrissy.

PENTRU TINE SUNT MAMA!

Mulțumesc... mamă/ȘEFA!

Așa mai merge. Ai învățat ceva.

În timp ce mașina continua să ruleze, am mai primit câteva mesaje.

Ser: ARATĂ-LE CE POȚI, SURIOARĂ! E PRIMA ZI PENTRU AMÂNDOUĂ!

Ca să vezi... Nu-mi dădusem seama că sora mea mai mică era atât de încântată să înceapă clasa a opta. Asta îmi mai alunga îngrijorarea, fiindcă știam că Seraphina era bună și blândă, spre deosebire de prietenele ei.

Îa-le gâtul celorlalte fete, Ser. ÎA-LE GÂTUL!

Poate că, de fapt, ea nici nu-și dădea seama că ar fi trebuit să ia îndemnul meu la propriu, ceea ce și era adevărat. Mi-a răspuns:

Consideră că am și făcut-o.

Răspunsul ei m-a înșeninat și mai mult. Acum eram aidoma vremii de afară. Închisă, cu cerul ușor acoperit. Poate ceva mai mult de atât. Cer acoperit, cu șanse de ploaie. De furtună.

Trebuia să încetez cu analogiile despre vreme. Dar tocmai atunci am primit mesaj de la frățiorul meu, Cyclone:

Am terminat robotul. Ce faci azi? Eu merg la școală. Au un curs de robotică și m-am înscris la el. Ți-a spus tati? Sunt coleg cu niște băieți mai mari decât mine, dar bine că m-au primit. Mi-au zis că datorită robotului construit de mine. Anul acesta va fi NEMAIPOMENIT!

Cyclone: *Mătușa Helen mi-a zis că diseară putem mânca pizza cu toții. Vii și tu? Spune da. Trebuie să-ți povestesc despre cursul de robotică. Tu și Kash trebuie să veniți neapărat.*

Eu: *Sigur că da, dragule. Să ai o zi grozavă azi! Ai dreptate. Cursul de robotică e super. NU mă miră că te-au primit, știu că ai să fi EXCEPȚIONAL!*

Cyclone: *Okay. Ia-o mai ușor. E abia prima zi. Ți-a spus Ser că iar am crescut? Sunt aproape la fel de înalt ca tine.*

Am râs. Probabil că așa era. Eu aveam un metru șaizeci și șapte, iar el nu era cu mult mai scund. Până și Seraphina avusese o perioadă de creștere, iar acum era cu doar vreo doi centimetri jumătate mai scundă decât mine. Deși într-o bună zi ar fi putut deveni supermodel, era limpede că în ceea ce privește înălțimea și osatura eram diferită de restul copiilor lui Francis. Matt era înalt și slăbănog. Seraphina avea deja oasele ceva mai mari ca ale mele. Eu eram minionă ca și Chrissy, și îmi plăcea să cred că eram la fel de energetică. Amândouă știam să ne arătăm puternice la nevoie, dar eu moștenisem de la Peter ochii căprui-aurii și un păr negru, care în lumină căpăta nuanțe albastrii.

Ceilalți copii ai lui Francis urmau să fie înalți și superbi.

Mesajele veniseră în același timp, ca la un semnal, ca și cum toți trei s-ar fi vorbit, dar cel al fratelui meu mai mic a reușit minunea. A sfâșiat vâlul întunecat din mintea

mea. O rază de lumină mi-a pătruns în suflet. Cyclone era un mic geniu și se bucura să învețe și să-și cultive mintea strălucită. Nu-mi făceam probleme că l-ar fi hărțuit colegii, fiindcă era la fel ca mine. Ar fi ripostat pe măsură, și în cele din urmă toți ar fi învățat să se teamă de el.

Îmi plăcea mica tornadă care era fratele meu.

Locuiam de mult timp cu Kash, departe de domeniul Chesapeake, dar nu mai puteam continua astfel. Aveam nevoie de fratele și de sora mea. Brusc, mi-am dat seama ce mult mi-aș fi dorit să fiu împreună cu ei în clipa asta. Era un sentiment care îmi ardea pieptul, făcând să mi se strângă inima. Dureros. După ce se potolise scandalul, iar mama lor fusese arestată fiindcă încercase să mă răpească și să mă ucidă, mi se spusese că ar fi bine să stau departe de casă, de Seraphina și de Cyclone.

Acum se terminase. Iar senzația aceea de arsură mă făcea să mă gândesc și mai mult la frații mei.

Nu mai voiam să stau departe de ei.

Eu: *Trebuie să ajungem acasă înainte de Naveah. Vreau să aflu despre cursul de robotică și să mă asigur că fetele alea s-au purtat frumos azi cu Seraphina.*

Matt: *Perfect. Fă puțină muncă de hacker și vezi ce scriu afurisitele alea pe rețelele sociale. Poți crea un program care să le ardă calculatoarele dacă vorbesc urât de Ser?*

Eu: *Nu, dar așteaptă să mai crească Cyclone vreo câțiva ani. Sunt sigură că va putea inventa așa ceva.*

Am ghicit râsul din spatele vorbelor lui Matt.

Uitasem. Nu m-am adresat geniului care trebuie. Prea multe genii în familia asta.

Eram aproape – subliniez, aproape – binedispușă, când am constatat că ne apropiam de intrarea în campusul universitar Hawkins.

Trebuie să închid. Am ajuns.

Universitatea Hawkins era cunoscută în oraș pentru echipa ei de fotbal, dar pe mine nu asta mă interesa.

Tot ceea ce conta era faptul că aici urma să-mi fac masteratul în sisteme informatice, ca apoi să-mi încep cariera de creator de sisteme de securitate. Locul arăta destul de bine. Campusul avea clădiri cenușii de cărămidă, majoritatea semănând cu niște castele. Clădirea în care urma să fac cele mai multe cursuri dispunea de o curte interioară mai mare decât construcția în sine, iar acoperișul se prelungea pe deasupra ei, ca o copertină. Arăta ciudat, dar și interesant. Ușa de la intrare, înaltă cât două etaje, era din metal și vopsită în portocaliu. Arăta de parcă ar fi fost arsă, și am bănuir că era ultima modă.

Era doar o presupunere.

În schimb, dacă m-ar fi întrebat cineva despre foi de calcul, despre codificare de programe sau despre site-uri, aș fi putut veni cu o listă de peste douăzeci, plus o altă listă, cu argumente pro și contra referitoare la fiecare nou trend, totul realizat cu iuțea minții mele strălucite.

Chiar și acum, când mă gândeam la aceste lucruri, simțeam cum îmi crește adrenalina.

Vremea se înseninase, și până când Fitz a oprit mașina a ieșit și soarele.

Nimeni nu mă crezuse pregătită și, la drept vorbind, nici nu eram. În mintea mea era o mare învălmășeală, dar cum altfel? Lumea știa a cui fică sunt și că mama mea vitregă încercase să mă omoare.

Totuși, în viața mea existau și schimbări în bine: iubitul meu și familia mea.

Toate acestea mă aduceau în prezent, fiindcă știam că nu voi merge la universitate ca Bailey Hayes, o minte brici, dar o fată de treabă. N-aș fi reușit să impresionez pe nimeni cu amintiri din fișierele salvate în memoria mea. În schimb, din clipa în care aveam să pun piciorul înăuntru,

toți aveau să știe cine sunt. Și nu numai din pricina celor de mai sus, dar și pentru că știau cine e tatăl meu. Cu două luni în urmă aș fi fost în culmea fericirii să aflu că Peter Francis avea o fiică nelegitimă. Una care îi moștenise mintea.

Numai că fiica aceea eram chiar eu, de unde și dilema mea.

Mi-ar fi plăcut să rămân anonimă. Or, aici nici nu putea fi vorba de așa ceva.

Doamne, ce jalnic suna!

Gata cu smiorcăiala. Stăpânește-te.

— Ai fost înscrisă la cursuri și toate datele sunt actualizate. Ai primit manualele, precum și notițele cu ce s-a predat în prima săptămână.

Fitz continua să vorbească, de parcă ar fi înțeles ce mă rodea.

Cum eram nouă, totul se rezuma la muncă. În mod normal, ar fi trebuit să străbat campusul ca să-mi plătesc cursurile. Ar fi trebuit să mă ocup să-mi fac fotografii și să obțin o legitimație. Să fac rost de manuale, fiindcă trebuia să fiu la curent cu ce cărți cereau profesorii. Și să fac rost de o hartă, ca să pot găsi locul unde voiam să ajung sau chiar parcare.

Kash și echipa mea de pază studiaseră planul pentru siguranța mea. Exista un astfel de plan! Încă nu-mi venea să cred că eram o persoană pentru care trebuia conceput un plan de siguranță. Așadar, știam că celălalt bodyguard era deja înăuntru. Erik și Fitz. Amândoi păreau să fie de vârsta mea, poate cu vreo doi-trei ani mai mari. Kash mi-i prezentase cu o seară în urmă. Erik venise la noi ca să facem cunoștință oficial, iar Kash îmi spusese că tânărul va fi în civil, ca să nu atragă atenția. Nu-mi prea dădeam seama cum ar fi putut unul ca el să „se piardă în mulțime”, astfel încât să fie invizibil. Dar avea să facă tot posibilul. Prin urmare, trebuia să mă străduiesc și eu.

Fitz se pregătea să deschidă portiera, și mi-am dat seama ce avea de gând să facă în continuare.

Dar nu puteam. Ar fi atras și mai mult atenția.

— Erik e înăuntru? Aș vrea să intru singură.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei prin oglindă. A înțeles ce-i ceream de fapt și, după ce s-a mai uitat la mine o dată, și-a luat telefonul. O clipă mai târziu, telefonul a vibrat, iar eu m-am uitat pe fereastră la clădire. Când Fitz mi-a răspuns la întrebare, eu deja îl zărisem pe Erik stând în ușă.

Chiar arăta a student. În blugi. Îmbrăcat într-o geacă cu glugă. Pe umăr avea o geantă și ținea în mână un telefon. Fără să-și ia ochii de la mine, a deschis ușa și s-a proptit în prag luând o poziție dezinvoltă.

Nu se deosebea de ceilalți patru studenți de lângă el, dar eu știam că realitatea era alta. Stătea acolo cu ochii pe mine și am știut că, în momentul în care voi ajunge la ușă, va face cumva să mi-o deschidă. Eu trebuia să aștept să intre primul. Erau reguli care mi se repetaseră la nesfârșit, cu o seară în urmă. Există un protocol, dar și o motivație pentru tot, iar Kash îmi spusese că, în esență, totul era pentru siguranța mea.

— Poți să te duci.

Mi-am luat geanta și am dat din cap spre Fitz.

— Mulțumesc.

Am coborât din mașină și în clipa următoare mi-a sunat telefonul.

Un apel de la Kash.

În dimineața aceea mă trezise plimbându-și buzele pe spatele meu, ținându-mă strâns de șold, după care urmasse o oră de extaz. Mă așteptasem la ceva scurt, dat fiind că era dimineață. Dar fusese cu totul altfel. Nu se grăbise deloc. Existase doar un moment în care păruse precipitat, dar apoi se arătase tandru, răbdător și afectuos. Mă sărutase tot timpul cât făcuse dragoste cu mine.

Tremurasem din tot trupul de emoție, iar la sfârșit el îmi ștersese o lacrimă cu degetul mare. Mă copleșise emoția.

Îl iubeam.

Doamne, cât îl iubeam... și el cumva știuse exact de ce aveam nevoie ca să încep acest nou capitol din viața mea.

Am dus telefonul la ureche și am răspuns.

— În clipa asta ar fi trebuit să începi prima ta ședință cu acționarii.

Kash provenea dintr-o familie cu relații și putere. Cu un bunic care era un geniu al răului – bogat, puternic și periculos – și cu o mamă geniu al finanțelor, care-i lăsase o moștenire incomensurabilă, Kash devenise unul dintre cei mai importanți oameni din lume. Pe lângă bani și putere, mai dispunea de acțiunile tatălui său la Phoenix Tech, întrucât acesta și Peter înființaseră compania împreună.

Kash preluase acțiunile tatălui său, după ce până atunci tatăl meu votase în locul lui. Acum, prelua și companii mai vechi, pe care mama lui le înființase printr-un aranjament asemănător. Proprietarii așteptaseră ca fiul lui Evelyn Colello să iasă la lumină.

M-a salutat cu un râs șoptit, care m-a învăluit, încălzindu-mi tot trupul și făcându-mă să simt fluturi în stomac.

Fluturi în stomac. Doar auzindu-i vocea.

— Acționarii pot să aștepte. Mi-a spus Fitz că ești gata să intri. Cum te simți?

M-am oprit pe trotuar, mi-am potrivit geanta pe umăr și am închis portiera în urma mea. Aerul era cald, soarele promitea să urce arzător în înaltul cerului, iar în jurul meu – în spatele meu sau prin fața mașinii – mișunau studenți de toate vârstele. Câțiva s-au uitat prin parbriz la Fitz.

Mașina era impresionantă, un SUV negru, dar atât și nimic mai mult. Aș fi putut să fiu o studentă oarecare,

ce a fost adusă cu mașina... Numai că eu eram în dreptul portierei din spate, iar Fitz pe scaunul șoferului, și am simțit privirile tuturor ațintite asupra mea, întrebându-se cine aş putea fi.

Cu trei luni în urmă, faptul acesta nu m-ar fi deranjat. Cu trei luni în urmă aş fi presupus că mi se acorda atenție fiindcă îmi mersese faima ca informatician. Aş fi lăsat Corolla mea amărâtă în parcare și aş fi stat la coadă împreună cu ceilalți ca să obțin permis de parcare, astfel încât să nu mă aleg cu o amendă încă din prima zi.

Dar acum n-am citit pe chipul niciunuia că m-ar fi recunoscut.

Am răsuflat ceva mai ușurată.

— Sinceră să fiu, mă simt ridicolă.

Alt chicotit baritonal al lui Kash.

— Ai cei doi bodyguarzi. Și deja ai făcut cunoștință cu Busich și Goa. Vor avea grijă de tine.

Am strâns tare din buze.

Făcusem cunoștință cu ei. Dar nu ținusem să-i cunosc astfel. Nu în biroul tatălui meu, în prezența lui, conștientă că deja mă bucuram de niște privilegii, după ce fusesem prezentată drept fiica lui Peter Francis. Busich era șefa programelor de studii, iar Goa era șeful departamentului meu. Două persoane pe care un student obișnuit nu le-ar fi întâlnit niciodată în particular. Eu nu eram un student obișnuit. Încă o schimbare.

Existau atâtea schimbări!

Mi s-a strâns stomacul. Privirea mi s-a tulburat. Toți au început să se adune în jurul meu.

Ține-ți firea! am auzit glasul lui Chrissy stropșindu-se nerăbdător la mine, la gândul că toată situația era ridicolă. Adică mă plângeam de toate lucrurile „deosebite” care mi se întâmplaseră și care știam că mi se vor mai

întâmpla în continuare. Cu trei luni în urmă aş fi ridicat ochii în tavan, exasperată de mine însămi, dar...

Dar dacă ai drogat-o prea tare?

Căţea...

Răpire şi crimă...

Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât, pe care îl simţeam de parcă ar fi fost îmbibat în acid. Toate acestea se întâmplaseră.

Îmi tremurau mâinile, dar am reuşit să-mi stăpânesc tremurul din glas. La naiba, nu trebuia să mă trădeze.

— Ai dreptate. Totul va fi bine.

Îndreaptă-ţi spatele, Bailey.

Mi-am îndreptat spatele.

Trage-ţi umerii, fetiço.

Mi-am tras şi umerii.

Răsuflă adânc. Acum dă aerul afară. Şi porneşte. Trebuie să-ţi iei o diplomă. Ai să obţii o diplomă de masterat în sisteme computerizate.

Am răsuflat adânc. Am dat aerul afară şi am pornit. Glasul mamei în urechi mi-a dat putere şi m-am simţit pregătită. Totul *avea să fie* bine.

Am schimbat tactica.

— Te iubesc.

El a tăcut o clipă. Nu s-a lăsat păcălit, totuşi mi-a răspuns în acelaşi fel şi mi-am dat seama că era doar o amânare. Urma să se ocupe de asta în seara respectivă, şi nu-mi dădeam seama prea bine ce era „asta”. Dar am închis telefonul.

Ştiam că-mi asigură spatele.

Ştiam că mă iubeşte.

Şi, pentru că ştiam asta, simţeam asta şi acceptam asta, m-am considerat pregătită să merg la cursuri.